

Milan Pavliha (roj. 1935), profesor pedagogike, je vse poklicno življenje posvetil pomoči ranljivim skupinam ljudi. Že kot mlad poklicni svetovalec v trboveljski in kasneje ljubljanski poklicni svetovalnici se je specializiral za svetovalno delo učencem z ovirami v telesnem in duševnem razvoju. Prizadeval si je za njihove enake štartne možnosti, za uveljavljanje človekovih pravic in izobraževalnih ter zaposlitvenih možnosti. Kot dolgoletni vodja službe za razvoj kadrov v *Saturnusu* je namenjal posebno skrb invalidnim osebam, njihovi uspešni rehabilitaciji in ponovnemu zaposlovanju. Tam je poleg razvijanja poklicne kariere zaposlenih reševal njihove osebne stiske. Bil je predsednik *Jugoslovanskega združenja za poklicno orientacijo* in ga na tem področju štejejo za pionirja v prejšnji državi. Pavliha je bil v 80. in 90. letih prejšnjega stoletja pobudnik nastanka in glavni organizator delovanja in razvoja *Zveze društev za kadrovske dejavnosti Slovenije*. Kot glavni avtor je bil zaslužen za

sprejetje kodeksa kadrovske etike, ki se je »postavil po robu« dotedanjim moralno-političnim merilom pri zaposlovanju. V zadnjem poklicnem obdobju je zaokrožil svojo poklicno pot v skrbi za brezposelne. Bil je idejni ustanovitelj in dolgoletni vodja projekta javnih del v Sloveniji, ki so pomagala tisočem ljudem. S sodelavci je na začetku 90. let 20. stol. razvil enega od učinkovitejših programov aktivne politike zaposlovanja – kot inštrument države za blažitev socialnih posledic odkrite brezposelnosti. Je avtor ali soavtor več knjig in publikacij o javnih delih, poklicni orientaciji, izobraževanju odraslih, kadrovske dejavnosti in v zadnjih letih o varstvu človekovih pravic starejših (njihovi marginalizaciji in diskriminaciji) – skupaj prek 100 enot. Upokojitve ne pozna – danes je dejaven v *Socialni zbornici Slovenije*, *Zvezi društev upokojencev Slovenije*, *Zvezi slovenskih godb*, predseduje *Kulturnemu društvu GLV* in je vsestransko aktiven ljubiteljski glasbenik-klarinetist in zaprisežen rekreativec.

Njegova zadnja knjižica ***Z glasbo večno mlad*** prinaša v prvem, tekstovnem delu (str. 3-25) avtorjeve prve korake, *Šišensko mladinsko godbo*, *Mladinsko kulturno umetniško društvo »Mirana Jarca«*, ljubljanske folklorne skupine, vlogo glasbenega učitelja, muziciranje v *Ljubljanskem sindikalnem simfoničnem orkestru*, širjenje orkestrske kulture, igranje v *Mestnem simfoničnem orkestru Kragujevca*, v ljubljanskih pihalnih orkestrih, s *Papirniškimi pihalnim orkestrom Vevče*, mentorsko delo (M. Pavlihe), *Godba ljubljanskih veteranov*, veteransko gibanje v godbeništvu, v ljubiteljski kulturi: za prijaznejšo starost, starosti prijazna Ljubljana in namesto zaključka: letošnje (2011) glasbeno poletje (in kanček zadnje jeseni). V drugem slikovnem delu z naslovom *Iz mojega albuma* (str. 29-68) pa je predstavljenih še 77 črno belih in barvnih fotografij (od tega kar 11 z *GLV*), na katerih je večinoma M. Pavliha »ovekovečen« tako ali drugače. Gre za kompletno in kompleksno avtorsko predstavitev, iz katere veje neizmerna ljubezen do glasbe (vseh njenih različnih zvrsti in žanrov ter pojavnosti), folklore in plesa do Pavlihovega poklicnega delovanja na socialnem področju. Morda pa prav iz slednjega veje tole njegovo neizmerno prostovoljstvo? Zagotovo pa je s svojimi (glasbenimi) dosežki daleč presešel svoje tako zaznamovano ljubiteljstvo, ki v marsičem in marsikdaj meji na profesionalizem. Kako vesel bi bil takega (so)delavca marsikateri naš poklicni tovrstni ansambel ali inštitucija, kako profesionalen je tale naš Milan Pavliha? Pa naj vse tole ne izzveni kot zgolj hvalospev Milanu Pavlihi, kajti M. Pavliha nikoli ni imel advokata in ga tudi sedaj po vsem tem plemenitem delu zagotovo ne potrebuje. Sicer se je v majhni knjižici tu pa tam prikradla kakšna majhna (tiskarska) napaka,

pa tudi človek z že kar nekaj križi nad seboj in kljub izkazani (planinski) formi ni nikoli bil in tudi zato ne ostane popoln. Toliko zdaj v mojo bran.

Franc Križnar